

„sunt un obiect,,

Misionara

bine pus la păstrare
nu mă mai atinge nimeni
în întunericul de frunze
mă nasc privire întoarsă
cu venele adâncite
înspre asfințit
oameni de gheață îmi sfâșie retina
aruncându-mă în maluri:
-hai, vino, îi zic,
în lumea mea albastră
cerberii înalță mugete celebre
literații beau liniștiți cafeaua
jucându-ne ca pe mărul cel mărunt:
„stricat, hai, vino, îi mai și zic,
în lumea mea de cântec
mișună scânteii și
cimitirele se cern
în firul vieții
împletind iluzii,,
în lumea morților
ce nu mai suntem
adorm cu unghia înfiptă
în a ta piele caut
o umbră
o urmă sub mormânt,
și oameni de hârtie treceau
grăbiți, migălos tăiați
din umbrele cerului
treceau ne
mai
aruncându-și gândul
peste pașii mei de nisip,
peste pașii Lui de sticlă...